

Per styrede ikke sin Utaalmodighed længer end akkurat de otte Dage, Obersten havde forlangt til Betænknings-tid. Allerede paa den niende indfandt han sig igen hos ham og førtes ganske som sidst ind i Arbejdsværelset. Men her mødte han en helt anden Mand end den, med hvem han for en Uge siden havde taget en saa hjærtelig kollegial Afsked. Obersten hverken gav ham Haanden eller bød ham at tage Plads. Med en unaturlig Bryskhed, der dog tydeligt skjulte en Del Forlegenhed, gav han ham straks alle hans Tegneruller tilbage, idet han bemærkede, at han ved nærmere Undersøgelse alligevel intet havde fundet i disse Forsøg, der kunde berettigede dem til at finde Optagelse i Ingeniørforeningens Tidsskrift.

»Det hele er for umodent og savner ethvert fornuftigt Grundlag. Men De er ogsaa altfor ung til saaledes at kunne gaa paa egen Haand . . . Og De er jo ikke en Gang Kandidat, efter hvad jeg hører.«

Per havde øjeblikkeligt forstaaet, at Obersten i Mellemtiden maatte have forhørt sig om ham, rimeligvis endog talt med Professor Sandrup. Efter hans sidste Bemærkning blev Formodningen til Vished for ham, og han stod et Øjeblik tavs for at overveje, hvorledes han bedst skulde nedslaa dette nye Modstandsforsøg fra hans gamle Avindsmands Side.